

FESTINUL CIORILOR

GEORGE R.R. MARTIN

Traducere din limba engleză de

LAURA BOCANCIOS

SILVIU GENESCU

Ediția a V-a, revizuită

NEMIRA

Coperta: Vasile ADNAN
Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: ALEXANDRU CSUKOR
Lector: Monica ANDRONESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN, GEORGE R.R.

Festinel ciorilor / George R.R. Martin; trad.: Silviu Genescu, Laura Bocancios. - Ed. a 5-a. -
București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0987-7

I. Genescu, Silviu (trad.)
II. Bocancios, Laura (trad.)

821.111

George R.R. Martin
A FEAST FOR CROWS
© 2005 by George R.R. Martin
All rights reserved.

© Nemira, 2009, 2011, 2013, 2017, 2020

ARMADA este un imprint al editurii **NEMIRA**

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0987-7

SUDUL

Harta de James Sinclair

Insulele de Fier

Marele Wyk

Vechiul Wyk

Blacktyde

Orkmont

Zece Turnuri

Harlaw

Pyke

Saltcliff

Gemenii

Furca Verde

Capul Vulturilor

Seagard

Drumul Regelui

Furca Albastră

Pietrele Vechi

Fairmarket

Banefort

Furca Roșie

Piatra Răsucită

Hanul

Omului Ingenuncheat

Cragul

Riverrun

Inima Avântată

Castelul Ghindei

Ashemark

Dintele de Aur

Pinkmaiden

Insula Frumoasă

Faircastle

Sarsfield

Septul de Piatră

Kayce

Casterly Rock

Hornvale

Grotă Adâncă

Feastfires

Lannisport

Drumul Aurului

Apa Neagră

Castelul de Argint

Cornfield

REACH

Tumbleton

Crackhall

Drumul Măritii

Lacul Roșu

Mander

— **D**ragoni, zise Mollander.
Înhăță un măr zbârcit de pe jos și îl azvârli dintr-o mână în alta.

— Aruncă mărul! Îl îndemnă Alleras Sfinxul.

Scoase o săgeată din tolbă și o potrivi în arc.

— Mi-ar plăcea să văd un dragon. Roone era cel mai tânăr dintre ei, un băiat scund și îndesat, căruia îi mai lipseau doi ani până să devină bărbat. Mi-ar plăcea foarte mult.

Iar mie mi-ar plăcea să dorm în brațele lui Rosey, gândi Pate. Se foi neliniștit pe bancă. Măine fata putea să fie a lui. Am s-o duc departe de Orașul Vechi, peste Marea Îngustă, într-unul dintre Orașele Libere. Acolo nu erau maesteri, nu era nimeni care să-l învinuiască.

Auza răsul Emmei prin fereastra cu obloane de deasupra, îngemănat cu glasul mai grav al bărbatului cu care se întreținea. Era cea mai vârstnică dintre slujnicele de la Pana și Stacana, trecută de patruzeci de ani, dar încă atrăgătoare în felul ei plinuț. Rosey era fiica ei, un boboc abia înflorit, de cincisprezece ani. Emma decretase că fecioria lui Rosey avea să coste un dragon de aur. Pate economisise nouă cerbi de argint și un urcioc plin cu stele de aramă și gologani, dar nu-i slujeau la nimic. Ar fi avut mai multe șanse să clocească un dragon adevărat decât să strângă toți banii de care avea nevoie pentru un dragon de aur.

— Te-ai născut prea târziu pentru dragoni, flăcăule, îi spuse lui Roone Armen Acolitul. Armen purta la gât o curea de piele, pe care erau înșirate zale de metal, cositor, plumb, aramă și, ca majoritatea acoliților, părea să creadă că novicilor le creșteau napi pe umeri în loc de capete. Ultimul a pierit în timpul domniei Regelui Aegon al Treilea.

- Ultimul dragon din *Westeros*, spuse Mollander.

- Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras.

Era un tânăr chipeș Sfinxul lor. Toate slujnicele se dădeau în vânt după el. Până și Rosey îl atingea uneori pe braț când îi aducea vin, iar Pate nu putea decât să scrâșnească din dinți, prefăcându-se că nu observă.

- Ultimul dragon din *Westeros* a fost ultimul dragon, zise Armen cu încăpățănare. E un lucru bine știut.

- *Mărul*, insistă Alleras. Dacă nu cumva ai de gând să-l mănânci.

- Poftim.

Târându-și piciorul șchiop, Mollander făcu un salt scurt, se răsuci și azvârli mărul, cu brațul întins, direct în cețurile ce atârnav deasupra râului Mied. De n-ar fi fost piciorul, ar fi devenit cavaler, întocmai ca taică-său. Dar avea putere în brațele alea groase și în umerii lați. Departe și iute zbură mărul...

...dar nu la fel de iute ca săgeata care șuieră în urma lui, o vergea lungă de un metru din lemn auriu, cu pene stacojii. Pate nu văzu săgeata înhățând mărul, dar o auzi. O bufnitură înfundată răsună peste râu, urmată de un pleoscăit.

Mollander fluieră.

- L-ai nimerit. Frumos.

Nici pe jumătate la fel de frumos ca Rosey. Pate adora ochii ei căprui, sâniile ei înmugurind și felul în care zâmbea ori de câte ori îl vedea. Îi adora gropițele din obraji. Uneori umbla desculță când servea, ca să simtă iarba sub picioare. Lui îi plăcea la nebunie și asta. Adora mirosul ei proaspăt și curat, felul în care i se cârlionța părul pe după urechi. Îi adora până și degetele picioarelor. Într-o seară, îl lăsase să-i maseze picioarele și să se joace cu ele, iar el născocise câte o istorioară amuzantă pentru fiecare deget, ca s-o facă să chicotească.

Poate că ar face mai bine să rămână pe acest țărm al Mării Înguste. Cu banii strânși, ar putea să cumpere un măgar, iar el și Rosey ar putea să-l călărească pe rând, cutreierând prin *Westeros*. Poate că Ebrose nu-l socotea demn să poarte argintul, dar Pate știa să pună un os la loc sau să vindece o febră cu lipitori. Oamenii din popor i-ar fi recunoscători pentru ajutor. Dacă ar învăța să tundă părul și să bărbierească, ar putea chiar să devină frizer. *Ar fi de-ajuns, atât timp cât aș avea-o pe Rosey.* Rosey era tot ce-și dorea pe lume.

Nu fusese mereu așa. Cândva, visase să devină maestru într-un castel, în slujba unui lord cu dare de mână, care să-l prețuiască pentru înțelepciunea lui și să-i ofere un cal alb, de rasă, drept mulțumire pentru serviciile aduse. Cât de mândru ar mai fi călărit, cât de măreț, zâmbindu-le oamenilor de rând când trecea pe lângă ei pe drum...

Într-o seară, în sala comună de la „Pana și Stacana“, după cea de-a doua stacană de cidru teribil de tare, Pate se fălise că nu va fi mereu un novice.

– Cât se poate de adevărat, strigase Leneșul Leo. Vei fi un fost novice care va crește porci.

Goli stacana, până la ultimele drojdii. Terasa hanului, scăldată în lumina torțelor, era în dimineața aceasta o insulă de lumină într-un ocean de neguri. În aval, flacăra îndepărtată a Turnului Înalt plutea în întunericul umed ca o lună portocalie, încețoșată, dar lumina nu reușea să-i ridice moralul.

Alchimistul ar fi trebuit să sosească deja. Oare fusese totul doar o glumă nemiloasă, sau omul pășise ceva? N-ar fi fost prima oară când norocul îi juca feste lui Pate. Odată, se socotise norocos să fie ales să-l ajute pe Arhimaesterul Walgrave la îngrijirea corbilor, fără să-i treacă măcar prin minte că va ajunge să-i aducă bătrânului mâncarea, să-i măture camerele și să-l îmbrace în fiecare dimineață. Toată lumea spunea că Walgrave uitase despre corbi mai mult decât știuseră vreodată majoritatea maesterilor, așa că Pate presupusese că putea să spere cel puțin la o verigă neagră de fier, dar descoperise că Walgrave nu avea cum să-i acorde așa ceva. Bătrânul rămăsese arhimaester doar cu titlu onorific. Chiar dacă fusese cândva un mare maestru, acum veșmintele sale îi ascundeau cel mai adesea lenjeria murdară, și, cu o jumătate de an în urmă, niște acoliți îl găsiseră plângând în bibliotecă, incapabil să găsească drumul înapoi spre camerele sale. Maester Gormon stătea în spatele măștii de fier în locul lui Walgrave, același Gormon care îl acuzase cândva de furt pe Pate.

În mărul de pe malul apei, o privighetoare începu să cânte. Era un sunet dulce, o bine-venită alinare după țipetele stridente și nesfârșitele cârâieli ale corbilor pe care-i îngrijise ziua întreagă. Corbii albi îi știau numele și și-l murmurau unul altuia, ori de câte ori dădeau cu ochii de el: *Pate, Pate, Pate*, până când îi venea să urle. Păsările mari și albe erau mândria Arhimaesterului Walgrave. Voia să fie

mâncat de ele după ce va muri, dar Pate avea o bănuială că păsările voiau să-l mănânce și pe el.

Poate că de vină era cidrul teribil de tare – nu venise aici cu gând să bea, dar Alleras făcea cinste, sărbătorindu-și veriga de aramă, iar sentimentul de vinovăție îi făcuse sete – însă aproape că i se părea că trilurile privighetorii spuneau: *Aur pentru fier, aur pentru fier, aur pentru fier*. Ceea ce era de-a dreptul ciudat, căci erau vorbele pe care i le spusese străinul în seara când Rosey îi adusese față în față.

– Cine ești? îl întrebase Pate, iar bărbatul răspunsese:

– Un alchimist. Pot preschimba fierul în aur. Și pe urmă moneda se afla în mâna lui, dansându-i pe deasupra degetelor, cu aurul moale, galben, strălucind în lumina lumânărilor. Pe o parte era un dragon cu trei capete, pe cealaltă, capul unui rege mort. *Aur pentru fier, își amintea Pate, n-ai să mai găsești o asemenea ocazie. O dorești? O iubești?*

– Nu sunt hoț, îi răspunsese omului care-și zicea alchimist. Sunt un novice al Citadelei.

Alchimistul își înclinase capul și spusese:

– Dacă te răzgândești, eu mă întorc aici peste trei zile, cu dragonul meu.

Trecuseră trei zile. Pate revenise la Pana și Stacana, încă neștiind sigur ce anume era, dar în loc de alchimist, dăduse peste Mollander și Armen Sfinxul, cu Roone după ei. Ar fi dat de bănuit dacă nu li s-ar fi alăturat.

„Pana și Stacana“ nu se închidea niciodată. De șase sute de ani, hanul stătea neclintit pe insula sa de pe Mied și nici măcar o dată ușile lui nu fuseseră închise. Deși clădirea înaltă, din lemn, era înclinată spre sud, așa cum se înclinau uneori novicii după ce dădeau pe gât o halbă, Pate se aștepta ca hanul să rămână în picioare încă șase sute de ani, vânzând vin și bere și cidru teribil de tare oamenilor râului și ai mării, fierarilor și cântăreților, preoților și prinților, novicilor și acoliților Citadelei.

– Orașul Vechi nu e lumea întregă, declară Mollander, zgomotos. Era fiul unui cavaler și cât se poate de beat.

De când primise vestea că tatăl său murise la Apa Neagră, se îmbăta aproape în fiecare seară. Chiar și în Orașul Vechi, departe de lupte și apărut de ziduri, Războiul Celor Cinci Regi îi atinsese pe toți... deși Arhimaesterul Benedict insista că nu avusese loc niciodată

un război dus de cinci regi, de vreme ce Renly Baratheon fusese ucis înainte ca Balon Greyjoy să se încoroneze.

- Tatăl meu spunea mereu că lumea e mai mare decât castelul oricărui lord, continuă Mollander. Dragonii trebuie să fie cele mai neînsemnate dintre lucrurile pe care le poți găsi în Qarth, Asshai și Yi Ti. Poveștile marinarilor...

- ...sunt povești marinărești, îl întrerupse Armen. *Marinari*, dragul meu Mollander. Du-te la docuri și pun rămășag că vei găsi mateloți care să-ți povestească despre sirenele cu care s-au culcat sau cum și-au petrecut un an în burta unui pește.

- Și de unde știi tu că nu-i adevărat? Mollander umbla prin iarbă, cu pas apăsător, căutând mere. Ar trebui să fi fost și tu în burta peștelui, ca să poți jura că nu s-au aflat acolo. O poveste spusă de un singur marinăr, da, pe seama asta am putea râde, însă când vâslașii de pe patru corăbii diferite spun aceeași poveste în patru limbi diferite...

- Poveștile *nu* sunt aceleași, insistă Armen. Dragoni în Asshai, dragoni în Qarth, dragoni în Meereen, dragoni dothraki, dragoni eliberând sclavi... fiecare istorisire e altfel cea dinaintea ei.

- Diferă doar în amănunte. Mollander devenea mai încăpățânat la beție; și era căpos chiar și treaz. Cu toții vorbesc despre *dragoni* și despre o frumoasă tânără regină.

Singurul dragon de care-i păsa lui Pate era făcut din aur galben. Se întreba ce se întâmplase cu alchimistul. *Cea de-a treia zi. A spus că va fi aici.*

- Mai e un măr lângă piciorul tău, îi strigă Alleras lui Mollander, iar eu mai am două săgeți în tolba.

- La naiba cu tolba ta! Mollander ridică fructul căzut. Țsta e plin de viermi, se plânse el, dar îl aruncă. Săgeata ajunsese mărul din urmă în timp ce începea să coboare și îl despica în două. O jumătate ateriză pe acoperișul unui turnuleț, se rostogoli pe un acoperiș aflat mai jos, săltă și căzu la două palme de Armen. Dacă tai un vierme în două, ai doi viermi, îi informă acolitul.

- Dacă ar merge așa și cu merele, nimeni n-ar mai trebui să sufere vreodată de foame, zise Alleras, afixând unul dintre zâmbetele sale blajine.

Sfinxul zâmbea mereu, ca și cum ar fi știut vreo ghidușie secretă. Asta îi dădea un aer răutăcios, care se potrivea de minune cu bărbia-i

ascuțită, cu șuvița de păr coborâtă pe mijlocul frunții și cu desişul de bucle negre ca tăciunele, tunse scurt.

Alleras avea să devină maester. Se afla doar de un an la Citadelă, dar își făurise deja trei zale în colanul de maester. Armen avea într-adevăr mai multe, dar pe fiecare și-o dobândise cu câte un an de trudă. Cu toate acestea, avea să devină și el maester. Roone și Mollander rămăseseră novici cu gâturile goale, dar Roone era prea tânăr, iar Mollander prefera să bea în loc să citească.

Însă Pate...

Era de cinci ani la Citadelă, sosit pe când nu avea mai mult de treisprezece ani, dar gâtul îi rămânea la fel de golaș ca în ziua în care venise din Ținuturile Vestului. De două ori se considerase pregătit. Prima oară, i se înfățișase Arhimaesterului Vaellyn ca să-și demonstreze cunoștințele de astronomie. În schimb, aflase de unde i se trăgea lui Vaellyn Oțet porecla. Doi ani i-au trebuit lui Pate să-și adune curajul să încerce din nou. De data aceasta s-a supus examinării bunului, bătrânului Arhimaester Ebrose, renumit pentru glasul său blajin și mâinile delicate, dar suspinele lui Ebrose se dovediseră la fel de dureroase ca înțepăturile lui Vaellyn.

– Un ultim măr, promise Alleras, și am să-ți spun care e bănuiala mea despre acești dragoni.

– Ce-ai putea să știi tu și să nu știi eu? mormăi Mollander.

Ochi un măr de pe o creangă, făcu un salt, îl culese și-l aruncă. Alleras trase coarda arcului lângă ureche, întorcându-se cu grație pentru a urmări ținta în zbor. Slobozi săgeata în clipa în care mărul începu să coboare.

– Întotdeauna ratezi ultima oară, zise Roone.

Mărul căzu în apele râului, neatins.

– Vezi? adăugă novicele.

– Ziua în care le nimerești pe toate e ziua în care încetezi să mai progresezi.

Alleras destinase coarda și vârî arcul în husa lui de piele. Era sculptat din inimă-de-aur, un lemn rar și legendar din Insulele Verii. Pate încercase odată să-l îndoiaie, dar nu reușise. *Sfinxul pare sfrijit, dar are putere în brațele-i subțiri*, cugetă el, în timp ce Alleras își azvârli un picior peste bancă, întinzându-se după cupa cu vin.

– Dragonul are trei capete... anunță el, cu vorba lui târăganată, dornisheană.

- Asta e o șaradă? vru să știe Roone. În povești, sfincșii vorbesc întotdeauna în șarade.

- Nicio șaradă. Alleras sorbi din vin. Ceilalți dădeau pe gât stacane din cidrul teribil de tare pentru care era renumit hanul „Pana și Stacana“, dar el prefera vinurile exotice, dulci, din țara mamei sale. Nici măcar în Orașul Vechi asemenea vinuri nu se vindeau pe puțin.

Cel care îl poreclise Sfinxul pe Alleras fusese Leo Leneșul. Un sfinx are puțin de aici, puțin de colo: chip de om, trup de leu, aripi de șoim. Alleras era la fel: tatăl său era dornishean, mama, o băștinașă cu pielea tuciuurie din Insulele Verii. Avea și el pielea neagră ca tăciunele. Și, asemenea sfincșilor din marmură verde care străjuiau poarta principală a Citadelei, Alleras avea ochii de onix.

- Nu s-a pomenit vreodată un dragon cu trei capete, doar pe scuturi și flamuri, zise hotărât Armen Acolitul. A fost o figură heraldică, nimic mai mult. În plus, Targaryenii sunt toți morți.

- Nu toți, spuse Alleras. Regele Cerșetor avea o soră.

- Credeam că i-au zdrobit capul de zid, zise Roone.

- Nu, preciză Alleras. Capul lui Aegon, fiul cel mic al Prințului Rhaegar, a fost zdrobit de zid, de către bravii oameni ai Leului de Lannister. Noi vorbim despre sora lui Rhaegar, născută la Piatra Dragonului, înainte de căderea sa. Cea căreia i se spune Daenerys.

- *Născută din Furtună*, acum îmi amintesc. Mollander ridică stacana, improșcând cidrul rămas: În cinstea ei! Înghiți cu nesăț, izbi stacana de masă, râgâi și se șterse la gură cu dosul palmei. Unde e Rosey? Regina noastră de drept merită încă un rând de cidru, ce ziceți?

Armen Acolitul îl privi alarmat:

- Mai încet, nebunule! N-ar trebui nici să glumești cu asemenea lucruri. Nu știi niciodată cine te poate auzi. Păianjenul are urechi peste tot.

- Hai, nu face pe tine, Armen! Propuneam o băută, nu o rebeliune.

Pate auzi un chicot. Un glas molcom, mucalit, strigă din spatele lui:

- Știam eu că ești un trădător, Broscoiule!

Leo Leneșul se clătina lângă piciorul podului vechi de lemn, în haine de satin cu dungi verzi și aurii și o capă scurtă din mătase neagră prinsă pe umăr cu un trandafir de jad. Vinul pe care și-l vărsase pe piept fusese unul roșu, vârtos, judecând după culoarea petelor. O suviță de păr blond-cenușiu îi cădea peste un ochi.

Văzându-l, Mollander se zbârli: